

Panna a Baba

Ginevra

Znal v dobách slávy bojů žár,
lesk mincí, zbraně, smrt.
Tajemný svět úkladů, lstí,
vražd a lidských muk.
Dnes orel k věžím zalétá,
kol ticho, větru hvízd,
sluncí vítr utichá,
stín mračen, deště vzlyk.

Baba Pannu škádlivá,
jak saň svou síru dští,
hned zrána z okna láteří,
zloba krajem lesů zní.
Panna pěsti zatíná,
už přestaň krev mi pít!
Baba vnučka z věže na věž
hází nenávist.

Přání mám, aby katův meč hlavu ti stál!
Dábel sám, jen aby tě kacířko vzal!

Tak celé dny to bývalo,
jen hádky křik a vzruch,
až za obzor slunce zapadlo,
tak vyčistil se vzduch.
Se zlostí k spánku uléhat
a ráno zase vstát,
smutný úděl obou žen,
snad pomohl by kat.

Jen závist znáš, hrom do tebe trest přivolám!
Kuš! Povídám, na hranici patříš jen tam!

Teď ticho visí nad věží,
Panna pěsti zvedá zas,
uším ticho nevěří,
kde je ostrý baby hlas.
Ústa ženy utichla,
plamen svíce žití zhas,
ve věži okno zavřené
nadešel smrti čas.

Hej! Ty tam! Ozvi se, bojíš se snad?
Hm hm hm....

Není nic už jako dřív,
jen vzduch se tetelí,
není komu spílat, hrozit,
ztráta zabolí.
Steskem srdce umdlévá,
na lože ulehla,
ráno ji chladnou našli,
smrt Pannu doběhla.